

Rejsefortælling fra Ritzaus praktikanter

studietur til Kiev

Onsdag den 9. maj

Efter arbejde drog ni spændte praktikanter mod Ukraine for at blive klogere på Ruslands baghave. Men trods træthed begyndte begejstringen hurtigt at boble i metroen på vej mod lufthavnen.

Få timer senere stod vi forvirrede i en baggård i Ukraine – forladt af vores chauffør Igor.

Det var dog heldigvis den pæne del af byen, og efter i et kort sekund at have følt forvirringen ånde os i nakken formåede vi at finde vores lejlighed. Pyha.

Torsdag den 10. maj

Med store øjne travede vi Kiev tynd og undrede os over, at man på Maidan – uafhængighedspladsen i det centrale Kiev – ikke så tegn på, at den for få år siden dannede ramme om Vinterrevolutionen, hvor politifolk og demonstranter barrikaderede sig i flere måneder med over 100 døde til følge.

Vi skulle blive klogere.

I et område med væsentlig færre betonblokke end ventet besøgte vi Saint Sophia-katedralen, der er den ældste kirke i Kiev – og det første sted i Ukraine, der kom på UNESCO's verdensarvsliste.

Solen skinnede fra en skyfri himmel, som vi traskede op og ned ad de brostensbelagte gader. Vi blev derfor enige om, at det var rigtigt, hvad vi havde hørt – at Kiev er Østeuropas San Francisco.

Fredag den 11. maj

Spændte drog vi mod den danske ambassade, som viste sig at ligge rundt om hjørnet fra vores lejlighed. Her fik vi en rundvisning af to praktikanter på ambassaden, hvorefter vi tog en længere snak med en af de ansatte om, hvilken rolle en ambassade spiller, og hvad ambassadens indtryk er af Ukraines udfordringer med blandt

andet vold mod kvinder, medier ejet af rige, politiske oligarker samt stor forskel på muligheder på landet og i byen.

En anbefaling af georgisk mad, nu hvor vi alligevel var så langt væk hjemmefra, blev noteret, og den viste sig at være lige så god som lovet.

Senere gik turen mod Mohyla School of Journalism (en af de bedste blandt Ukraines omkring 50 journalistiskoler), hvor der ikke var meget, som skærmede for det positive syn på den ukrainske journalistiks fremtid. Færre journalister bliver dræbt, og det gør jo ikke så meget, at rige oligarker ejer mediehusene, når de både støtter oppositionspolitikere og den siddende præsident, vel?

Om aftenen blev smagsløgene udfordret af klassiske ukrainske retter som vareniki og chicken kiev – og mere mundrette ting som oksetestikler, kalvetunge og griseskulder.

Opløftet af retternes velsmagenhed – og en enkelt glas af den lokale drue – viste indfødte Waleria, hvis danske forlovede er venner med en af bureauets praktikanter, os en bar med et hemmeligt rum bag en bogreol.

Lørdag den 12. maj

Vi begyndte dagen med et møde med en af de mere fremtrædende ukrainske journalister og borgerrettighedsforkæmpere, Maxim Eristavi. Han kunne fortælle om det tværnationale projekt "Russian-Language News Exchange", som han er en del af. Et projekt, der i Armenien, Aserbajdsjan, Hviderusland, Georgien, Moldova, Ukraine og Rusland sørger for at udbrede uafhængige nyheder fra uafhængige medier på russisk til de russisktalende dele af befolkningen i landene. Maxims blik på mediesituationen (og situationen generelt) i Ukraine var langt fra lige så positivt som det, vi var blevet præsenteret for dagen inden, og han mener, at den uafhængige journalistik er trængt, selv om den fortsat lever - et tiltrængt indspark i debatten efter gårsdagens noget rosenrøde billede.

I en park mødtes vi senere med fotojournalist Alexey Furman, der har dækket både Vinterrevolutionen og krigen østpå, men som nu har et firma, der laver 360 graders-videojournalistik om førstnævnte.

Mødet skulle vise sig at blive et rendezvous med byen på godt og ondt, da han udråbte sig selv til tourguide og viste os lidenskabeligt og med stor viden rundt på og omkring Maidan, hvor han i flere måneder i 2013 og 2014 dækkede revolutionen. Pludselig så Uafhængighedspladsen ikke længere ud til at være uberørt af oprøret. I stedet så vi nu skudhullerne i lygtepælene, krydsene på fortovet, hvor to demonstranter blev dræbt, og billederne af de faldne demonstranter.

Efter rundvisningen satte vi os ned sammen med Alexeys ven Stas Kozljuk, som skriver for flere ukrainske medier om retssagerne mod de politibetjente, der skød demonstranter under Vinterrevolutionen. Stas kunne med en vis frustration i stemmen fortælle, hvordan der fire år efter revolutionen fortsat manglede en afklaring på sagerne, og at langt

de fleste betjente nu befandt sig i Rusland. Hans historie om et land, som fortsat kæmper med korrupsion og et mere end sløvt retssystem, gjorde stort indtryk.

Med hjælp fra Alexeys kæreste, der også er journalist, blev vi bugseret med en suspekt skramlende metro til en georgisk restaurant, hvor vi igen blev positivt overraskede over et køkken langt fra vores - denne gang med retterne khachapuri og khinkali.

Søndag den 13. maj

Man kan ikke sige Ukraine uden at nævne Tjernobyl og katastrofen for lige over 30 år siden, hvor reaktor 4 på et atomkraftværk i den nordøstlige del af landet eksploderede. Udslippet kunne måles helt til Sverige og Finland, og vores nysgerrighed på historien omkring det tidligere sovjetiske styre og en af de værste

atomulykker i verdenshistorien bragte os på en dagstur til det stadig aktive atomkraftværk.

Væbnet med en tikkende geigertæller og en meget ivrig guide kørte vi mod stigende radioaktivitet og forladte, tilgroede byer.

Mandag den 14. maj

Udmattede – men oplyste og klogere på et blodigt kapitel i kampen for Ukraines vestliggørelse – begav vi os en sidste gang ud i Kievs gader, inden turen endnu engang gik mod Danmark og de vante rammer hos bureauet i Store Kongensgade.

Tak for jeres støtte til vores studietur, Kreds 1!

De bedste hilsner

Bjarke, Frederik, Jacob, Jens, Jeppe, Malou, Mathias, Simone og Oliver